

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **nprap. Ing. V. V.**, zast. Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem, se sídlem Pardubická 298, Hradec Králové, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta**, Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 2. 4. 2010 čj. PPR-6191-18/ČJ-2008-99KP

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 2. 4. 2010 čj. PPR-6191-18/ČJ-2008-99KP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.830,-Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Zbyňka Čermáka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 2.4. 2010 č.j. PPR-6191-18/ČJ-2008-99KP, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 12.1. 2007 č. ŘÚZČ-528/2007. Tímto rozhodnutím byl žalobce dnem 1.1. 2007 podle ustanovení § 215 odst. 1 služebního zákona ustanoven na služební místo vrchní inspektor 1. oddělení odboru V1-OKS policie Útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování s místem služebního působiště Praha a jmenován do služební hodnosti vrchní inspektor, byl zařazen do 6. tarifní třídy a 11. tarifního stupně, započítána doba praxe a rozhodnuto o jeho služebním příjmu, a podle § 8 služebního zákona rozhodnuto, že mu náleží hodnostní označení nadpraporčík.

V první žalobní námitce žalobce uvádí, že po vydání předchozího zrušujícího rozsudku soudu žalovaný neinformoval žalobce, že jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bude projednáno v souladu s ustanovením § 194 služebního zákona konkrétním senátem poradní komise, kterou žalovaný byl povinen jmenovat. Žalovaný tímto způsobem odebral žalobci základní práva, neboť v důsledku jeho neznalosti složení senátu poradní komise nemohl uplatnit případné námitky podjatosti či jiné podněty. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalovaný po zrušení jeho předchozího rozhodnutí nejenže členy senátu poradní komise nejmenoval, ale zapříčinil i to, že o odvolání žalobce mohly v řízení vystupovat osoby, které byly podjate či jinak na věci zainteresované apod. Z obsahu spisu vyplývá, že jediným úkonem žalovaného vůči žalobci byl dopis ze dne 19.2. 2010, kterým byl žalobce informován o možnosti nahlédnout do spisu před vydáním rozhodnutí, který podepsal předseda poradní komise plk. JUDr. M.D. Ze záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 11.3. 2010 vyplývá, že tento úkon konala tajemnice senátu poradní komise pplk. JUDr. V. K. V daném případě je tedy zřejmé, že zde v řízení o odvolání žalobce konalo zcela jiné složení senátu poradní komise, neboť v předchozím rozhodnutí vystupoval senát poradní komise ve složení předseda senátu mjr. Mgr. M. Ch., pplk. JUDr. J.P. a JUDr. Z. P. V druhé žalobní námitce žalobce namítá, že v novém řízení byla porušena základní práva žalobce spočívající v zajištění právní jistoty na projednání jeho odvolání bez zbytečného odkladu. Předchozí zrušující rozsudek Městského soudu v Praze nabyt právní moci dne 24.11. 2009, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno však až dne 2.4. 2010, tedy po uplynutí doby 99 dnů.

Na podkladu nahlédnutí do spisu žalobce předložil dne 18.3. 2010 své vyjádření, neboť z obsahu spisu zjistil, že po vrácení věci byly do spisové dokumentace zařazeny pouze další 2 listy obsazení tabulek u Útvaru zvláštních činností policie - expozitury Hradec Králové do 31.12. 2006 a od 1.1. 2007, aniž by bylo zřejmé, kdo a kdy tyto listinné důkazy k provedení řízení o odvolání žalobce vyžádal a zejména kdo tyto důkazy předložil. Z obsahu těchto listin lze dovodit, že žalovaný na podkladu nedostatečně provedeného dokazování nemohl dospět k závěru o řádně zjištěném skutkovém stavu věci, přičemž takto předložené podklady žalovanému nepostačovaly, zejména s ohledem na jeho povinnost řídit se právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze k tomu, aby prokázaly důvod rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře.

Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že žalovaný porušil jeho základní práva tím, že po vrácení věci k dalšímu řízení nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, který byl nezbytný pro vydání rozhodnutí o odvolání za současné povinnosti řídit se vysloveným právním názorem v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21.10. 2009 č.j. 9 Ca 352/2007. Za tímto účelem nejenže neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, dokazování nedoplnil ani na návrh žalobce, ale ani napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný při zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí prvoinstančního služebního funkcionáře přijal toliko závěr, že zařazení žalobce na stanovené služební místo bylo provedeno v souladu s organizačním řádem Policie ČR Útvaru zvláštních věcností, platnou systemizací služebních míst, která účelně a racionálně pokrývá funkcemi všechny činnosti útvaru, popisem služebního místa, ve kterém je zcela přesně a konkrétně vymezena činnost vykonávaná v rámci zastávaného služebního místa, ale i charakteristikou tarifní třídy a katalogem činností v bezpečnostních sborech, aniž by řádně zjistil skutkový stav věci a řídit se vysloveným právním názorem soudu.

Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku uvedl, že nový služební zákon neruší služební poměr příslušníků ustanovených do funkce podle dosavadních právních předpisů, zachovává kontinuitu dříve vzniklých služebních poměrů, odlišným způsobem však nově upravuje některé prvky služebního poměru. Přejícné ustanovení v § 215 služebního

zákona, podle kterého byl žalobce ke dni 1.1. 2007 ustanoven na služební místo, ani žádné jiné ustanovení služebního zákona nepřiznává služebnímu funkcionáři pravomoc rozhodnout bez dalšího o změně dosavadního místa služebního působiště příslušníka a přesunout jej tak natrvalo do jiného místa služebního působiště s odvoláním na potřeby bezpečnostních sborů. Ustanovení § 215 odst. 1 služebního zákona je proto povinen služební funkcionář respektovat, a pokud je to možné, ustanovit příslušníka na služební místo ve stejném místě služebního působiště. Teprve jestliže by toto nebylo možné, lze ustanovit příslušníka v jiném místě služebního působiště. Služební funkcionář však v rozhodnutí podle § 215 odst. 1 služebního zákona musí vždy uvést důvody, které jej k takovému rozhodnutí vedly.

Žalobce dále poukazuje na to, že podle vysloveného právního názoru Městského soudu v Praze rozhodnutí vydané v prvním stupni neobsahovalo náležité odůvodnění ustanovení žalobce na jiné služební místo, což činilo toto rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Pokud tedy žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jako správné a sám důvody z hlediska postupu podle § 215 odst. 1 služebního zákona nedostatečně odůvodnil, založil tímto postupem nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na Útvaru zvláštních činností expozitury Hradec Králové bylo ke dni 1.1. 2007 systemizováno v rámci tří oddělení celkem na 24 služebních míst, z toho celkem 15 služebních míst s požadavkem stupně utajení důvěrné a 9 služebních míst s požadavkem stupně utajení vyhrazené. Z předložené systemizace služebních míst ke dni 31.12. 2006 a od 1.1. 2007 vyplývá, že u uvedené součásti policie nedošlo ke snížení ani navýšení počtu služebních míst, přičemž je zřejmé, že ke dni 31.12. 2006 byla všechna služební místa obsazena a po 1. 1. 2007 nebyl na nově vzniklé služební místo u této součásti policie ustaven nový policista ve služebním poměru. Předpokládaná systemizace služebních míst musela být v dostatečném předstihu známa, přičemž podle § 215 odst. 3 služebního zákona bylo povinností služebního funkcionáře (resp. bezpečnostního sboru) vytvořit podmínky pro zařazení stávajících služebně zařazených příslušníků splněním dalšího odborného požadavku bez zbytečného odkladu. Žalovaný však na návrh žalobce zjištění postupu služebního funkcionáře podle § 215 odst. 3 služebního zákona neprovedl.

V rámci nově provedené systemizace služebních míst u expozitury Útvaru zvláštních činností Hradec Králové byli stávající příslušníci služebně zařazení podle jejich původního místa služebního působiště v Hradci Králové nově rozhodnutím služebního funkcionáře ustanoveni na systemizovaná tabulková místa pouze v rámci expozitury Hradec Králové vyjma žalobce. Ustanovení příslušníků na služební místa by mělo odpovídat odpovídajícímu stupni dosaženého vzdělání, požadavku v oboru nebo zaměření vzdělání, odborných požadavků a jiných zvláštních požadavků stanovených na konkrétní služební místo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a tabulkového přehledu, který je součástí napadeného rozhodnutí, vyplývá, že v rámci expozitury Hradec Králové byly provedeny blíže nespecifikované přesuny policistů na tabulkových místech, přičemž samotná skutečnost, že po 1. 1. 2007 zůstalo jedno služební místo neobsazeno, svědčí o neochotě žalovaného zabývat se všemi podmínkami pro ustanovení příslušníků na služební místa v rámci expozitury včetně vytvoření podmínek pro jejich obsazení. Lze mít za to, že příslušný služební funkcionář vytvořil účelově podmínky pro to, aby žalobce byl ustanoven na služební místo do Prahy, nikoliv pro jeho ustanovení do místa služebního působiště v Hradci Králové.

Součástí spisového materiálu je přehled obsazení tabulek osobami ke dni 31.12. 2006 a od 1.1. 2007. Z těchto přehledů vyplývá, že nově systemizovaná služební místa odpovídala stávajícímu počtu tabulkových míst obsazených policisty ve služebním poměru do 31.12. 2006. Ustanovování příslušníků však nutně nebylo vedeno způsobem, že by příslušník musel být ustanoven na nově systemizované služební místo u stejného oddělení, ve kterém

byl do 31.12. 2006 služebně činný, ale z přehledu je zřejmé, že příslušníci byli ustanoveni v rámci všech tří oddělení. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou nepřesně citována ustanovení příslušníků na systemizovaná služební místa od 1.1. 2007, žalobce provedl vyhodnocení listinných důkazů obsazení tabulkových míst osobami následovně:

K datu 31.12. 2006 a od 1.1. 2007 bylo na expozituře Hradec Králové systemizováno celkem 24 služebních míst odpovídajících počtu služebně zařazených příslušníků se stanoveným místem služebního působiště Hradec Králové. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení žalobce vyplývá, že k 1.1. 2007 žádné služební místo vrchního inspektora v 6. tarifní skupině s požadavkem přístupu k utajovaným informacím na stupni vyhrazené nezůstalo neobsazeno. Žalovaný se však v dostatečném rozsahu nezabýval otázkou ustanovení příslušníků k 1. 1. 2007 do různých funkcí, neboť žalobce splňoval předpoklady na všechna služební místa - služební místo vrchního inspektora tak žalovaný zjevně posuzuje pouze podle jeho ustanovení napadeným rozhodnutím ze dne 12.1. 2007 a č. RÚZČ-528/2007, nikoliv podle zákonných kritérií.

Pochybnosti o způsobu ustanovování příslušníků v rámci expozitury lze spatřovat v následujícím:

Žalobce byl do 31.12. 2006 služebně zařazen na tabulkovém místě u 1. oddělení v postavení policejního komisaře, 12. platová třída, stupeň utajení vyhrazené. Ve stejné 12. platové třídě bylo podle přehledu obsazení tabulek osobami k datu 31.12. 2006 zřízeno u 1. oddělení expozitury 6 tabulkových míst (vedoucí oddělení, vedoucí skupiny, policejní komisař, žalobce, policejní komisař), u 2. oddělení 1 tabulkové místo (vedoucí oddělení) a u 3. oddělení jedno tabulkové místo (vedoucí oddělení).

Po nové systemizaci služebních míst k datu 1.1. 2007 byly na stejná služební místa ustanoveni 4 policisté (vedoucí 1. oddělení, vedoucí skupiny, vedoucí 2. oddělení, vedoucí 3. oddělení (1 policista z funkce policejní komisař byl ustaven do funkce vrchní komisař na stejném služebním místě). Na nově vzniklé služební místo uvolněné po žalobci do funkce policejní komisař byl ustanoven policista, který byl předtím služebně činný u 1. oddělení na tabulkovém místě policejní komisař, jehož místo zůstalo od 1.1. 2007 neobsazeno. Z tohoto přehledu poté vyplývá, že žádný policista služebně zařazený na tabulce policejní komisař (12. platová třída) nebyl ustanoven na funkci vrchního inspektora (6. platová třída s předpokladem vzdělání střední s maturitní zkouškou, vyšší odborné, doba trvání služebního poměru 5 let), ale na funkci vrchní komisař, komisař podle zákonných kritérií vyplývajících z § 19 služebního zákona. Z takto provedeného přehledu lze dovodit, že služební funkcionář při ustanovování policistů na nová služební místa k 1.1. 2007 u žádného policisty služebně zařazeného u expozitury, vyjma žalobce, nerozhodl v tak markantním rozdílu mezi vykonávanou funkcí do 31.12. 2006 a od 1.1. 2007 (12. třída - 6. platová třída) s ohledem na kvalifikační předpoklady žalobce a místo služebního působiště v Hradci Králové. Podle důvodové zprávy ke služebnímu zákonu vyplývá, že zákonodárce nepředpokládal, aby se v souvislosti s nabytím účinnosti služebního zákona zhoršilo bez vážného důvodu postavení policistů (platové poměry, místo služebního působiště).

V daném případě je současně nezbytné zabývat se otázkou splnění tzv. jiného požadavku pro zastávané místo u expozitury Hradec Králové ve vztahu k předpokládanému stupni utajení. Ze systemizovaných tabulkových míst k datu 31.12. 2006 byla 3 tabulková místa ve stupni utajení důvěrné a 21 tabulkových míst ve stupni utajení vyhrazené. V rámci systemizace služebních míst od 1.1. 2007 vzniklo 15 služebních míst ve stupni utajení důvěrné a 9 služebních míst ve stupni utajení vyhrazené. Jejich vzájemným porovnáním vyplývá, že u dvou služebních míst byl zachován stupeň utajení důvěrné, u osmi služebních

míst zachován stupeň utajení vyhrazené, u třinácti služebních míst byl zvýšen požadavek ze stupně utajení vyhrazené na stupeň utajení důvěrné a u jednoho služebního místa došlo ke snížení ze stupně utajení důvěrné na stupeň utajení vyhrazené.

Z přehledu obsazení tabulek osobami vyplývá, že u expozitury Hradec Králové u 1. oddělení na tabulkovém místě policejního komisaře do 31.12. 2006 a na tomtéž služebním místě vrchního inspektora od 1.1. 2007 byl zachován stupeň utajení důvěrné, přičemž do 31.12. 2006 na tomto tabulkové místě byl služebně zařazen policista osobní číslo X, který však od 1.1. 2007 byl ustanoven na služební místo vrchního komisaře, avšak pouze se stupněm utajení vyhrazené, ačkoliv předtím splňoval podmínky pro stupeň utajení důvěrné. U 3. oddělení k datu 31.12. 2006 na tabulkovém místě policejní inspektor ve stupni utajení důvěrné nebyl k 1. 1. 2007 na služební místo vrchní inspektor zachován stupeň utajení důvěrné, ale došlo k jeho snížení na stupeň utajení vyhrazené, přičemž k datu 31.12. 2006 na tomto místě byl služebně zařazen policista osobní číslo X (splňující podmínky stupně utajení důvěrné), který byl ke dni 1.1. 2007 ustanoven na funkci vrchní inspektor 1. oddělení ve stupni utajení důvěrné, kterou předtím zastával policista osobní číslo X. Na služební místo vrchního inspektora ve stupni utajení vyhrazené u 3. oddělení namísto policisty osobní číslo X byl ustanoven policista osobní číslo X, který předtím vykonával služební činnost u 2. oddělení ve funkci policejní inspektor se stupněm utajení vyhrazené.

V rámci systemizace služebních míst do 31.12. 2006 a od 1.1. 2007 byl u třinácti služebních míst navýšen stupeň utajení z vyhrazené na stupeň utajení důvěrné. Z tohoto počtu u třech tabulkových míst došlo k situaci, kdy příslušníci vykonávající službu činnost na tabulkovém místě se stupněm utajení vyhrazené do 31.12. 2006 nebyli nově ustanoveni na totožné služební místo se stupněm utajení důvěrné, avšak byli ustanoveni na jiná tabulková místa v rámci expozitury Hradec Králové se stupněm utajení vyhrazené.

S ohledem na takto provedený rozbor obsazení tabulkových míst lze dovodit závěr, že způsob ustanovování příslušníků u expozitury Hradec Králové nebyl ve všech případech v souladu se služebním zákonem. Ze shora uvedeného rozboru lze dovodit, že došlo k účelovému ustanovení žalobce do funkce vrchního inspektora v 6. platové třídě, s místem služebního působiště Praha. Tento názor podporuje systemizace služebních míst u expozitury Hradec Králové, podle které by žalobce splňoval veškeré předpoklady a požadavky vyplývající z ustanovení § 19 služebního zákona (vrchní komisař - 8. platová třída, předpoklad vzdělání vysokoškolské v bakalářském studijním programu, doba trvání služebního poměru 7 let, komisař - 7. platová třída, předpoklad vzdělání vyšší odborné nebo vysokoškolské v bakalářském studijním programu, doba trvání služebního poměru 6 let, vrchní inspektor - 6. platová třída, předpoklad vzdělání střední s maturitní zkouškou nebo vyšší odborné, doba trvání služebního poměru 5 let), přičemž jedno služební místo, na které by mohl být ustanoven jiný příslušník, zůstalo neobsazeno.

Žalobce mohl být ke dni 1.1. 2007 ustanoven na služební místo vrchní komisař se stupněm utajení vyhrazené, přičemž příslušní služební funkcionář na toto místo zjevně účelově ustanovil policistu osobní číslo X, který do 31.12. 2006 zastával funkci policejního komisaře (11. platová třída) se stupněm utajení důvěrné, z čehož lze dovodit, že tento příslušník mohl zastávat funkci se stupněm utajení důvěrné i nadále a nikoliv, aby byl ustanoven na služební místo s nižším stupněm utajení vyhrazené jenom proto, aby na toto služební místo nemohl být ustanoven žalobce. Je rovněž zřejmé, že policista osobní číslo X, který splňuje podmínku stupně utajení důvěrné, mohl i nadále zastávat stejné služební místo vrchního inspektora nebo mohl být ustanoven na volné místo komisaře, které zůstalo neobsazeno.

Žalobce dále uvádí, že v rámci nové systemizace při jeho současném prověření na stupeň utajení vyhrazené se zjevně dostal do stejné situace jako policisté osobní číslo X, X, X, kteří rovněž byli do 31.12. 2006 služebně zařazeni na tabulkových místech se stupněm utajení vyhrazené, u kterých však v rámci nové systemizace došlo k navýšení stupně utajení na důvěrné, přičemž tito jmenovaní policisté byli k 1.1. 2007 ustanoveni na služební místa se stupněm utajení vyhrazené. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí poté u vyjmenovaných policistů včetně žalobce nelze bez důvodných pochybností dovodit, v jakém rozsahu služební funkcionář posuzoval zákonem stanovené kvalifikační předpoklady pro ustanovení na služební místa ve smyslu § 19 služebního zákona, neboť žalovaný povinnosti odůvodnit způsob ustanovování příslušníků podle kvalifikačních předpokladů nedostál.

Žalobce má za to, že jeho kvalifikační předpoklady a jeho služební zařazení do 31.12. 2006 na tabulkovém místě ve 12. platové třídě měl služební funkcionář při ustanovování příslušníků na systemizovaná místa brát v úvahu, neboť v souvislosti s účinností nového služebního zákona je obecně zastáván názor, že při podstatných změnách v organizaci bezpečnostního sboru resp. v obsahu služebního poměru je povinností bezpečnostního sboru šetřit oprávněné zájmy příslušníků ve služebním poměru, jichž se reorganizace dotýká, především je třeba dbát na to, aby se bez vážného důvodu nezměnila naplň služební činnosti příslušníka bezpečnostního sboru a aby se mu bez vážného důvodu významně nezhorsily platové podmínky, ale současně bylo zachováno stejné místo služebního působení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 3.3. 2011, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. K namítanému neurčení členů poradní komise žalovaný uvedl, že v dané věci byl žalobce seznámen se složením poradní komise dne 14.3. 2007. Po zrušení rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze se věc vrátila do fáze odvolání, přičemž služební funkcionář již znal návrh poradní komise. Byl-li spisový materiál rozšířen o materiál obsazení tabulek osobami a žalobce s ním byl seznámen tajemnicí poradní komise, proběhl proces nejen v souladu se zákonem, ale i s rozkazem policejního prezidenta č. 33/2009, kterým se zřizuje poradní komise policejního prezidenta. V daném případě tedy nekonalo několik senátů poradní komise, nýbrž jeden senát poradní komise a tajemnice poradní komise. Tímto postupem nebyla zkrácena žalobcova procesní práva.

K údajnému nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o lhůtu pořádkovou a její nedodržení nepůsobuje žádné právní účinky.

Služební funkcionář po doplnění spisového materiálu o dokument „obsazení tabulek osobami“, který pochází z vnitřního informačního systému Policie České republiky, zjistil, že k 1. 1. 2007 nebylo možné ustanovit žalobce ve stejném místě služebního působení. K tomuto datu neexistovalo volné služební místo v expozituře Hradec Králové, na které by žalobce splňoval předepsané požadavky. Jediné služební místo v 1. oddělení, kde byl žalobce původně ustanoven s požadavkem přístupu k utajovaným informacím na stupni vyhrazené bylo obsazeno stejným policistou, který byl na toto služební místo ustanoven před 1. 1. 2007. Jediné služební místo ve druhém oddělení s požadavkem přístupu k utajovaným informacím na stupni vyhrazené bylo obsazeno policistou z tohoto oddělení. Ve 3. oddělení, kde bylo podle systemizace požadováno nejvíce služebních míst se stupněm utajení vyhrazené, bylo 5 služebních míst obsazeno policisty z tohoto oddělení, ve dvou případech policisty z 2. oddělení a v jednom případě policistou z 1. oddělení, u kterého ovšem došlo ke změně pracovní náplně a byl snížen z tohoto důvodu i stupeň utajení. Zbyla tedy 2 služební místa a 3 policisté splňující podmínky pro ustanovení. Pokud ustanovil služební funkcionář jiné dva příslušníky než žalobce, využil svého oprávnění a takové ustanovení je v souladu se zákonem, žalobce se nemůže domáhat ustanovení na již obsazené služební místo. Systemizaci

bezpečnostního sboru připravuje podle § 4 služebního zákona ředitel bezpečnostního sboru v součinnosti se svým nadřízeným a není v působnosti prvostupňového služebního funkcionáře, nelze jej tedy podezřívat z účelového vytvoření podmínek pro ustanovení žalobce do místa služebního působiště v Praze. Napadené rozhodnutí vychází z názoru Městského soudu v Praze, podle kterého místo služebního působiště příslušníka ustanoveného do funkce podle dosavadních právních předpisů bylo již dříve určeno, služební funkcionář je proto povinen při ustanovení takového příslušníka na služební místo toto předchozí určení respektovat a pokud je to možné, ustanovit příslušníka na služební místo ve stejném místě služebního působiště. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že toto bylo v daném případě dodrženo.

Soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 10. ledna 2012. Žalobce při něm setrval na podané žalobě, žalovaný s poukazem na obsah spisového materiálu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Další obsah ústního jednání bude reprodukován níže v souvislosti s vypořádáním jednotlivých žalobních námitek.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 12.1. 2007 č. ŘÚZČ-528/2007 byl žalobce podle § 215 odst. 1 služebního zákona ustanoven na služební místo vrchní inspektor u Policie České republiky, Útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování, odboru V1-OKS, 1. oddělení s místem služebního působiště Praha. Dále byl žalobce jmenován do služební hodnosti vrchní inspektor a zařazen do 6. tarifní třídy, 11. tarifního stupně, byla mu započtena doba praxe v rozsahu 32 let a 153 dnů, určen základní tarif zvýšený o 10 % ve výši 32.700,- Kč a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 služebního zákona ve výši 4.000,- Kč a současně bylo stanoveno, že žalobci náleží hodnostní označení nadpraporčík.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že na jeho dotazy, proč nemůže vykonávat svoji funkci v Hradci Králové jako doposud, mu bylo sděleno, že žalobce doposud od Národního bezpečnostního úřadu neobdržel prověrku na stupeň důvěrné, a proto nemůže být zařazen jinde než v Praze. Takové tvrzení však není pravdivé, neboť expozitura Hradec Králové má nejméně 8 tabulkových míst, na které je požadován stupeň bezpečnostní prověrky vyhrazené a s výjimkou žalobce mají již všichni pracovníci expozitury Hradec Králové prověrku pro stupeň důvěrné. Rovněž podle stanoviska policejního prezidia by se měly pro funkce, které vykonávaly osoby bez dostatečného prověření, v systemizaci a v personálním systému dočasně upravit požadavky na tento stupeň prověření. Jedinou podmínkou tohoto „překlopení“ bylo, aby tato osoba do konce roku požádala o provedení bezpečnostní prověrky na požadovaný stupeň, což žalobce učinil.

Žalobce uvedl, že je rovněž překvapivé, že do konce roku byl zařazen ve 12. platové třídě, kdy po něm bylo vyžadováno úplné vysokoškolské vzdělání magisterského stupně a od

1. ledna 2007 se pro něj našlo místo pouze v 6. tarifní třídě, po kterou mu postačuje pouze středoškolské vzdělání.

O odvolání žalobce bylo rozhodnuto nejprve rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 30. 8. 2007 č. 454 tak, že odvolání bylo zamítnuto. K zásadní odvolací námitce žalobce týkající se nesouhlasu se stanovením místa služebního působiště v Praze žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 6 odst. 1 služebního zákona příslušník vykonává službu podle potřeb bezpečnostního sboru na území České republiky nebo v zahraničí, přičemž podle ustanovení § 6 odst. 2 služebního zákona je místo služebního působiště na území České republiky určeno územím obce, v níž příslušník vykonává službu. Na expozituře Hradec Králové, kde byl žalobce zařazen před k 1. 1. 2007, je v současnosti systemizováno celkem 8 služebních míst, pro která je stanoven požadavek přístupu k utajovaným informacím důvěrné a jen jedno místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě s požadavkem přístupu k utajovaným informacím stupně vyhrazené. Jelikož zákon neobsahuje žádné ustanovení, z něž by bylo možno dovodit nárok na stanovení místa služebního působiště shodně se stavem podle předchozí právní úpravy a jelikož žalobce v době svého ustanovení nesplňoval podmínky oprávnění pro přístup k utajovaným informacím stupně utajení důvěrné stanovenou pro odpovídající systemizované služební místo na expozituře Hradec Králové, byl ustanoven podle potřeby bezpečnostního sboru na služební místo v Praze.

K žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21.10. 2009 č.j. 9 Ca 352/2007-28. V odůvodnění tohoto rozsudku soud zejména uvedl, že ustanovení § 215 služebního zákona nepřiznává služebnímu funkcionáři pravomoc rozhodnout bez dalšího o změně dosavadního místa služebního působiště příslušníka s odvoláním na potřeby bezpečnostního sboru. Služební funkcionář je proto povinen při ustanovení příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 služebního zákona předchozí určení místa služebního působiště respektovat, a pokud je to možné, ustanovit příslušníka na služební místo ve stejném místě služebního působiště. Teprve jestliže to možné není, například proto, že v důsledku nové systemizace došlo ke snížení počtu služebních míst, na která mohl být příslušník v místě svého dosavadního služebního působiště ustanoven, a na zbylá místa byly z rozhodnutí služebního funkcionáře ustanoveni jiní v úvahu připadající příslušníci, nebo došlo-li k úplnému zrušení takových služebních míst v návaznosti na prováděné organizační změny, je na místě ustanovit příslušníka na služební místo v jiném místě služebního působiště. Služební funkcionář ale v rozhodnutí vydaném podle § 215 odst. 1 služebního zákona musí vždy uvést důvody, které jej k takovému rozhodnutí vedly. Městský soud v Praze následně uvedl, že této povinnosti služební funkcionář rozhodující v této věci v prvním stupni ani orgán rozhodující o odvolání žalobce nedostál. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6. 2010 č.j. 4 Ads 19/2010-51.

Podáním ze dne 2.2. 2010 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce požádal žalovaného o sdělení, z jakého důvodu nebylo nové řízení ve věcech služebního poměru zahájeno. Žalovaný na tento dotaz reagoval přípisem ze dne 10.2. 2010, že ze strany Městského soudu v Praze bylo na předchozí zrušující rozsudek opožděně vyznačeno nabytí právní moci a následně uvedl, že nyní již bude postupováno tak, aby nedocházelo k průtahům v řízení. Dalším sdělením ze dne 19.2. 2010 žalovaný žalobci sdělil, že má možnost dne 2.3. 2010 nahlédnout před vydáním rozhodnutí do spisové dokumentace. Ze spisové dokumentace dále vyplývá, že dne 18.2. 2010 byl spis doplněn o doklad nadepsaný „obsazení tabulek osobami“, ze kterého vyplývá personální obsazení expozitury Hradec Králové ke dni 31.12. 2006 a ke dni 1.1. 2007. Dále je ve spise založen záznam o tom, že dne 11.3. 2010 právní zástupce žalobce nahlédl do správního spisu, vzal na vědomí, že bylo ukončeno

shromažďování podkladů před vydáním rozhodnutí a byly mu zhotoveny kopie části podkladového materiálu. Dne 19.3. 2010 pak bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí, ve kterém uvedl, že poradní komise policejního prezidenta se neřídí vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze, což dovodil ze skutečnosti, že na základě nespecifikovaného úkonu poradní komise a neurčitou osobou poradní komise byly vyžádány a do spisu následně zařazeny pouze 2 listy údajného obsazení tabulek osobami u expozitury Hradec Králové, aniž by byly dále zjišťovány další skutečnosti v souladu s vysloveným názorem soudu. Za tohoto právního stavu nelze podle názoru žalobce ve věci rozhodnout.

Z uvedeného přehledu pak dle názoru žalobce jednoznačně vyplývá, že u expozitury nedošlo v souvislosti s nabytím účinnosti služebního zákona ke snížení počtu služebních míst a že ke dni 31.12. 2006 byla obsazena všechna tabulková místa a ke dni 1.1. 2007 zůstalo neobsazeno tabulkové místo komisaře u 1. oddělení expozitury s předpokládaným stupněm utajení důvěrné. Přesto došlo k situaci, že žalobce byl ustanoven na jiné služební místo v Praze, nikoliv v Hradci Králové, ačkoliv splňoval kvalifikační předpoklady pro zastávané funkce na expozituře Hradec Králové. Prověrka na stupeň utajení vyhrazené umožňovala jeho zařazení od 1.1. 2007 na tabulkovém místě se stupněm utajení vyhrazené, na kterou byl například z neznámých důvodů zařazen policista osobní číslo X, který do 31.12. 2006 musel splňovat prověrku na stupeň utajení důvěrné. Žalobce proto navrhl, aby bylo dokazování doplněno o další podklady, které ve svém podání konkrétně specifikoval.

Rozhodnutím ze dne 2.4. 2010 č.j. PPR-6191-18/ČJ-2008-99KP žalovaný o odvolání žalobce znovu rozhodl tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí prvostupňového služebního funkcionáře potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a zrekapituloval obsah předchozího rozsudku Městského soudu v Praze. Následně uvedl k námitce žalobce týkající se jeho služebního působistě, že přehled o obsazení služebních míst u expozitury Hradec Králové a o změnách od 1.1. 2007 je zřejmý z tabulky, kterou soud níže reprodukuje:

	Stupeň utajení		Osobní číslo policisty		Služební místo		Pozn.
	2006	2007	2006	2007	2006	2007	
1	D	V	220198	220198	vedoucí oddělení	vedoucí oddělení	
2	V	D	191613	191613	vedoucí skupiny	vedoucí skupiny	
3	V	D	252793	252793	policejní komisař	vrchní komisař	
4	V	D	182508	266843	policejní komisař	vrchní komisař	žalobce
5	V	D	266843	301107	policejní komisař	komisař	
6	V	D	230764	neobsaz.	policejní komisař	komisař	
7	D	D	231961	224365	policejní komisař	vrchní inspektor	

8	V	V	172986	172986	policejní komisař	vrchní inspektor	
9	V	D	240486	240486	vedoucí oddělení	vedoucí oddělení	
10	V	D	301107	313554	policejní komisař	vrchní komisař	
11	V	D	266384	230764	policejní komisař	vrchní komisař	
12	V	D	177895	266834	policejní komisař	komisař	
13	V	D	246522	238169	polic. inspektor	komisař	
14	V	D	209673	246522	polic. inspektor	vrchní inspektor	
15	V	D	277267	311094	polic. inspektor	vrchní inspektor	
16	V	V	311094	277627	polic. inspektor	vrchní inspektor	
17	V	V	175280	175280	vedoucí oddělení	vedoucí oddělení	
18	V	V	282703	282703	polic. komisař	vrchní komisař	
19	V	V	156060	231961	polic. komisař	vrchní komisař	
20	V	V	238169	177895	polic. komisař	komisař	
21	V	D	313554	252019	polic. komisař	vrchní inspektor	
22	D	V	224365	209673	polic. inspektor	vrchní inspektor	
23	V	V	212371	212371	polic. inspektor	vrchní inspektor	
24	V	V	252019	156060	polic. inspektor	vrchní inspektor	

Žalovaný poté uvedl, že z přehledu je zřejmé, že k 1. 1. 2007 byli dva policisté dosud zařazení na 1. oddělení, jeden na 2. oddělení a na 3. oddělení, na 1. oddělení byl přeřazen policista ze 2. oddělení a policista ze 3. oddělení. Žádný nový policista z jiného útvaru nebyl k expozituru Hradec Králové ustanoven, na služební místa ve všech odděleních byli ustanoveni policisté splňující předepsané požadavky. Žádné služební místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě s požadavkem přístupu k utajovaným informacím stupně utajení vyhrazené v rámci expozituru Hradec Králové nezůstalo neobsazeno. Služební funkcionář je

oprávněn rozhodnout, kterého policistu na konkrétní služební místo ustanoví. Žalobce nebyl k 1.1. 2007 držitelem platného osvědčení fyzické osoby přístupu k utajovaným informacím v stupni utajení důvěrné, nemohl být tedy ustanoven na služební místo na 1. oddělení, neboť jediné místo s požadavkem na stupeň utajení vyhrazené na tomto oddělení zůstalo obsazeno stejným policistou, který předmětné místo zastával k 31.12. 2006. V případě žalobce nebylo možno uplatnit ani tzv. jednorázový přístup k utajované informaci o stupeň vyšší podle § 59 zákona č. 412/2005 Sb., neboť žalobce nebyl držitelem osvědčení Národního bezpečnostního úřadu, ale jen držitelem oznámení o splnění podmínek pro přístup k informacím v stupni vyhrazené; jakýkoliv jiný postup (například překlopení, které zmiňuje žalobce) by byl v rozporu se zákonem č. 412/2005 Sb. Žalobce byl proto v souladu se zákonem a v souladu s pravomocemi služebního funkcionáře ustanoven podle potřeby bezpečnostního sboru na neobsazené služební místo v Praze.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Jak již bylo shora uvedeno, předchozími rozsudky byl žalovaný zavázán k tomu, aby přesvědčivě zdůvodnil, proč nemohl být žalobce s účinností od 1. 1. 2007 zařazen na služební místo s místem služebního působení v Hradci Králové, jinými slovy, proč musel být od tohoto data žalobce přeražen do Prahy. Jak již bylo uvedeno, takový postup je sice zásadně možný, avšak pouze jako krajní možnost a je tedy třeba nejprve vyčerpat všechny rozumné do úvahy přicházející možnosti, jak místo služebního působení zachovat.

Soud musí konstatovat, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně přesvědčivé argumenty, kterými by odůvodnil nutnost tohoto postupu, ani nyní neuvedl.

Jak vyplývá ze shora reprodukované tabulky, s účinností od 1. 1. 2007 zůstalo u expozitury Hradec Králové neobsazeno služební místo na řádku 6. Žalovaný jako jediný důvod, který bránil tomu, aby byl na toto služební místo ustanoven žalobce, uvedl skutečnost, že žalobce k 1. 1. 2007 nedisponoval platným osvědčením na přístup k utajovaným skutečnostem ve stupni důvěrné, které bylo na tomto služebním místě požadováno. Stejně tak žalovaný uváděl prověrku na přístup k utajovaným skutečnostem jako jediný kvalifikační předpoklad při rozhodování o zařazení na jednotlivá služební místa od 1. 1. 2007 u ostatních policistů na expozituře. I soud proto při svém rozhodování mohl zohlednit toliko tento jediný kvalifikační předpoklad.

Z předmětné tabulky kromě jiného vyplývá, že policista na ř. 7 (který měl prověrku na stupeň důvěrné) byl od 1. 1. 2007 zařazen na služební místo na ř. 19 s požadavkem na prověrku pouze na stupeň vyhrazené. Je-li stupeň prověrky na přístup k utajovaným skutečnostem jediným zohledňovaným kvalifikačním předpokladem, je zřejmé, že tento policista byl ustanoven na služební místo s nižší kvalifikací, než měl. Důvody tohoto postupu přitom nejsou z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé a zástupce žalovaného je nebyl schopen uvést ani při ústním jednání před soudem na výslovný dotaz soudu.

Lze poměrně snadno dovodit, že pokud by tento předmětný policista nebyl „pod svoji úroveň“ zařazen na služební místo na ř. 19, mohl by být zařazen na služební místo na ř. 6 (které zůstalo po 1. 1. 2007 neobsazeno), pro něž disponoval potřebnou prověrkou na styk s utajovanými skutečnostmi na stupni důvěrné. Žádné důvody, proč by tento policista na toto služební místo nemohl být ustanoven, žalovaný dosud neuvedl.

Pokud by došlo k zařazení policisty z ř. 7 na ř. 6, jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, mohl by být žalobce ustanoven na služební místo na ř. 19, neboť pro ustanovení na toto služební místo příslušnou prověrku na styk s utajovanými skutečnostmi měl. Tvzení žalobce, že pro ustanovení na toto služební místo měl i všechny další kvalifikační předpoklady, zůstalo ze strany žalovaného nezpochybněno.

Ze shora uvedeného je (za doposud zjištěného skutkového stavu) zřejmé, že žalobce mohl být od 1. 1. 2007 zařazen na služebním místě s místem služebního působení v Hradci Králové, pro něž splňoval všechny kvalifikační předpoklady. Pokud shora popsanému postupu něco bránilo (např. další, žalovaným doposud nezminěné kvalifikační předpoklady), bylo povinností žalovaného, aby je v napadeném rozhodnutí uvedl. Pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Případné důvody bránící tomuto postupu bude žalovaný povinen uvést v dalším rozhodnutí, které bude ve věci žalobce povinen vydat.

Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů shledává soud žalobou napadené rozhodnutí i v dalším ohledu. Z citovaného přehledu vyplývá, že někteří policisté expozitury Hradec Králové do 31. 12. 2006 zařazení na místě s požadavkem na prověrku pro stupeň vyhrazené byli od 1. 1. 2007 zařazení na služební místo s požadavkem na prověrku pro stupeň důvěrné (např. policisté s osobními čísly X, X a X). Z žalobou napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, proč u těchto policistů byl přechod na místo s vyšším kvalifikačním předpokladem možný a u žalobce nikoli. Z žalobou napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by všichni tito žalobcovi kolegové již k 1. 1. 2007 disponovali příslušnou prověrkou na vyšší stupeň utajení a jediný žalobce nikoli. Ani na výslovný dotaz soudu vznesený u ústního jednání nebyl zástupce žalovaného schopen potvrdit, že by tomu tak skutečně bylo. Bude proto třeba, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval i těmito skutečnostmi a aby tak vyloučil, že vůči žalobci byl nedůvodně zvolen jiný postup než vůči jeho kolegům.

Pokud jde o námitky žalobce procesního charakteru, soud je důvodnými neshledal.

Pokud jde o námitku, že žalovaný po zrušení jeho předcházejícího rozhodnutí o odvolání soudem překročil lhůtu pro vydání nového (nyní žalobou napadeného) rozhodnutí, lze konstatovat, že judikatura správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu ustálená a vyplývá z ní, že lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu je pouze lhůtou pořádkovou. Její překročení je sice vadou správního řízení, nikoli však takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé a tudíž zrušení takového rozhodnutí soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006 čj. 6 Ads 50/2005-63 a rozsudek ze dne 5. 9. 2007 čj. 3 As 44/2007-62).

Účastník řízení se v případě překročení lhůty pro vydání rozhodnutí může za splnění zákonem stanovených podmínek domáhat ochrany žalobou proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., popř. též náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., vznikla-li mu v důsledku překročení lhůty pro vydání rozhodnutí škoda.

Pokud pak žalobce namítá vady řízení, které podle jeho názoru způsobily, „že o odvolání žalobce mohly v řízení odvolání žalobce vystupovat osoby, které byly v dané věci podjaté“, je nutno konstatovat, že žalobce tu sice tvrdí existenci určitých procesních vad, avšak netvrdí, že by tyto vady měly nějaký faktický dopad na jeho procesní práva. Z obsahu žalobních námitek jasně vyplývá, že žalobci bylo známo, kdo se ve výsledku podílel na rozhodování v novém odvolacím řízení. Vůči žádné z těchto osob přitom neuvádí jakékoli námitky, tj. netvrdí, že by skutečně některá z těchto osob podjatá byla. Tato žalobcem tvrzená vada – i kdyby v řízení skutečně nastala – tedy v daném případě nemohla nijak ovlivnit výsledek řízení. Soud proto ani tuto procesní námitku neshledal důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 4 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného, účast u ústního jednání), a 4 režijní paušály po 300 Kč. K tomu se dále připočítává cestovné zástupce žalobce k ústnímu jednání u soudu, a to ve výši 1.325 Kč, když cesta z Hradce Králové do Prahy a zpět představuje celkem 230 km, dle vyhlášky č. 462/2009 Sb. činí základní sazba dle § 1 písm. b) této vyhlášky 3,70 Kč za kilometr, doložená průměrná spotřeba vozidla zástupce žalobce činí 5,93 litrů na 100 kilometrů a cena motorové nafty činí dle § 4 písm. d) citované vyhlášky 34,70 Kč. K tomu se dále připočítává náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za čas strávený na cestě z Hradce Králové do Prahy a zpět, když cesta jedním směrem trvá 1 hodinu a 15 minut, tj. celkem za šest půlhodin po 100 Kč, celkem 600 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 11.525 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 2305 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 15.830 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. ledna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu